

Jansons roert in Mahlers Derde

Klassiek Kon. Concertgebouworkest o.l.v. M. Jansons. Mahler, Symfonie nr. 3. Gehoord 3/2 Concertgebouw, A'dam. Herh. 4 en 5/2. Radio 4, 14/2: 14.15u.

Door MISCHA SPEL

Na zijn onvergetelijke uitvoeringen van Mahlers *Tweede symfonie*, begin december, zet chef-dirigent Mariss Jansons aan de vooravond van een Spaanse en Amerikaanse tournee de Mahler-cyclus bij zijn Concertgebouworkest voort met de *Derde symfonie*.

Jansons maakte van de *Tweede* een louterende ervaring. In zijn *Derde symfonie* richtte Mahler zijn blik meer horizontaal dan verticaal, in een soort orkestrale omarming van de 'harmonie der sferen en schepselen'. Mahler geloofde

daarin. En Mariss Jansons – getuige zijn blik op de *Derde* – óók.

Het is altijd gladijzig de overtuigingen van een uitvoerend kunstenaar bij zijn interpretatie te betrekken. Maar bij Jansons lijkt het onmogelijk zijn warmbloedige, omhelzende visie op het slotdeel ('Was mir die Liebe erzählt') los te koppelen van de gedachte: hier is het resultaat duidelijk meer dan de som der delen.

Natuurlijk waren er de vertrouwde Jansons-ingrediënten: ritmische perfectie, helderheid, het messcherp naast elkaar plaatsen van grillige uitersten. Maar in de compromisloosheid van dat slot hoorde je: Jansons identificeert zich met Mahlers boodschap, de geschetste menselijke verbondenheid gaat hem echt aan het hart. Alleen dan kan een dirigent

een orkest én een volle Grote Zaal, al is het maar even, in Mahlers ideaal laten meegeloven.

In het eerste deel frappeerde de lichte luchtigheid; dat het Concertgebouworkest in monsterbezetting zó vederlicht kan huppelen, is uniek. Het menuet klonk als oase van speelse lieflijkheid. Bernarda Fink verzorgde een fraaie invulling van het *O Mensch*, maar miste iets van de kwetsbaarheid die hier een meerwaarde kan zijn. Jammer dat het Nationaal Kinderkoor, in de *Tweede* zo ontroerend door prille professionaliteit, was vervuild voor ietwat mat klinkende knapenkoren uit Rijnmond en Breda. Maar excellent orkestspel en de persoonlijke verbondenheid van Jansons maken de Mahler-cyclus van het KCO niettemin nu al tot een onvergetelijk hoogtepunt.